

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput VIII. Concluditur materia concernens beneficia, quæ universim
præstitit proximis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

fericordiam, exaudientis preces tam indignæ & miserabilis creaturæ. Ipse sit in æternum benedictus propter omnia opera sua. Amen, amen. Hoc mihi evenit initio Martij, anno sexcentesimo trigésimo.

CAPUT VIII.

Concluditur materia concernens beneficia, quæ universim præstitit proximis.

Esse visiones, quas capite hoc referam, nullum indicent certum tempus, quo evenerunt, colligere nihilominus est, quod illas habuerit ab anno sexcentesimo trigésimo, usque ad postremum suæ felicitatis vitæ, qui fuit sexcentissimus trigésimus tertius. Si quidem juxta supputationem chartarum, quam in hujusmodi dubijs observo, omnes istæ ponuntur post ultimam, quæ conclusi præcedens caput. Venerabilis Marina ita scribit.

Quotidianum per hos dies meum exercitium est, ut me magis ac magis immergam in propriam meæ vilitatis cognitionem, quæ plerumque mea anima libenter occupatur. Dum ergo aliquando magno fervore tali essem intenta orationi, dixit mihi Dominus: Veni mecum, Anima, & ducam te ad cælestem Jerosolymam. Modus, quo Deus hæc verba protulit, fuit admirabilis, & singulari me affecit solatio: quia tamen mea anima tum eliciebat illos affectus, & quæ eo solabatur, quod se adverteret esse tanquam in proprio loco, in finem suæ vilitatis, existimans se indignam, prout est, tanto favore, respondi humili affectu, sed prompto ad exequendam Divinam voluntatem: Bene hic maneo, mi Domine & Deus mi, bene hic maneo, quia est proprius meus locus: quorsum me vis ire? quomodo me vis ducere ad locum, quem minimè mereor. Bene, Anima, agebat Dominus, bene dicis: sed nunc veni mecum, & noli tergiversari. Ecce me indignam ancillam tuam, mi Deus, respondit: fiat in me tua sanctissima voluntas. Subito me Dominus duxit suâ manu, solâque suâ propriâ virtute, ad immensam altitudinem illius cælestis Civitatis, ubi me deprehendi in quadam quietissima Divina solitudine, quin ullam viderem creaturam,

Vita Mar. de Eschob. Pars II.

sive Angelum, sive animam beatam, sed tantum immensam gloriam illius Divinæ Majestatis, adeo ut mihi nihil aliud ibi esse videretur præter Deum ac me, qui soli eramus in eo felicissimo loco.

In hoc profundissimo silentio, & in ista quodammodo statione solitaria Dominus ad me quàm vicinissimè accessit, & acti secretissimè solus in aurem animæ loqui vellet, eidemque, gravem indicando dolorē, suas manifestare querelas, mihi dixit: Ecce, Anima mea, scias, meum populum Christianum; illum, quem specialiter sanguine meo redemi; illum, cui quotidie tot ac tanta confert beneficia, esse quasi perditum, nihil propè in eo reperiri præter mendacia, fraudes, peccata, abominationes, incredulitates, & exiguum mearum veritatum cognitionem, ac eorum, quæ ipsi meo nomine dicuntur, eò quod habentes obscuratam rationem sint cæci, & errent. Anima, vehementissimè hæc sentio, tantumque non decerno mundare triticum, & congregatum recondere in meo horreo, paleas autem succendere & comburere. Quid tibi, Anima, hac de re videtur? animadvertet etiam, quæ habeam causam id faciendi, cum tibi eam manifestaverim, quando intendo clarissimum speculum mei Divini Essē, unā vidisti omnē hanc perversitatem, quæ adversus me perpetratur, ac de qua tam justè queror. Audiebam plurimum dolens & obstupescens, quod mihi à Domino dicebatur; conabar nonnulla ex ijs excusare, quæ mihi videbantur aliquando posse excusari à culpa, ut quod non adhiberetur fides privatis revelationibus, & similia. Dominus autē nolebat admittere excusationes, dicendo mihi, se sufficientia illis dedisse fundamenta, & lumen, ad eas credendas, sed ab ipsis id lumen vitij ac defectibus naturalibus obscurari atque extingui; & hoc

H h

Divi.

Divina Majestas dicebat modo usque adeo sublimi, & tam immensum habente pondus, ut à nullo possit intellectu comprehendi. Deinde verò pro infinita sua bonitate, quasi ostendens, se vices dolere sui populi, sibi que difficile accidere, quod ipsi Divina ejus dictabat Justitia, mihi dixit: Nunc Anima vale, & ora, atque intercede pro omnibus. Sit Ipsius Majestas in æternum benedicta. Amen.

Derepente fui rapta in ecstasim, & adverti me subito occupatam somno quodam spirituali, arctissimèq; unitam huic magno Deo & Domino, ubi cognovi ineffabiles ejusdem perfectiones. Ex hoc suavissimo somno me expergefecit (non absq; magna difficultate, & velut repugnantia mea) celestis Angelorum musica. Tum Divi Maj: ex cujus dispositione id fuerat factum, præcepit S. meo Angelo Custi, & cæteris meis Dominis Angelis, qui ibi comparuerant, ut me cum magna sollicitudine ac attentione reducerent ad meum locum: quod ipsi fecerunt, sicut jussi erant à Domino.

Magnam sum experta difficultatem in redeundo, semper tamen fui resignata in voluntatem hujus magni Dei. Ex quo hic raptus fuit finitus, nō cessavi sentire quandam dolorem compassionis (nescio, quomodo illū appellare debeam) ob tam justas querelas Dei, ac si affligeretur nostrā ingratitudine, sumeq; desideraret, ut implorare ipsius misericordiā pro me, & pro universo populo Christiano. Ipsi sit laus. Amen.

Paucis deinde diebus elapsis mihi Deus præstitit gratiā, quam alibi recensui, & unā horā post, dum illi pro prædicta gratias agerem, me rursus Ejusdem Majestas vocavit quasi festinanter, sed gravissimè, dicendo: Veni huc, Anima, veni mecum, & videbis, quod tibi ostendam; atq; sinè mora me duxit ad celestem Jerosolymam. Vidi ibi magnam copiam Angelorum, qui jam erant velut accincti ad abeundum, ut exquererentur quodpiam mandatum Dei, videbanturq; jam accepisse Divinam ipsius benedictionem. Tunc mihi Ejusdem Majestas dixit: Anima, præpara te ac dispone, quia acceptā pariter meā benedictione te eò proficisci oportet cum his meis Angelis, quō illos mitto. Prostravi me subito coram

eo magno Domino, & protestans, me esse indignā ipsius ancillam, promptam me exhibui ad omnia cōformia sancti: ejusvoluntati Surge, dixit Dominus, & abi statim cum istis Angelis. Acceptā verò sanctissimi ipsius benedictione, conspexi derepente S. Angelum meum Custi, & alios meos Dominos ac socios, à quibus ducta ad numerosissimum agmen illorum SS. Angelorum, de quibus sum locuta, fui collocata in medio (aut paulò inferius) intra eas celestes cohortes. Hoc ordine sumus egressi ex illa superna civitate, & adverti ipsos constituisse, ut circumirent totum mundum, quod existimo fuisse factum. Licet autem ego initio aliquantum timerem, videns me in tam ignotis regionibus, tamen animata à meo S. Ang: Custi, & alijs meis Dominis mihi jam notis, prosequerbar iter intrepide. Circumivimus quædam vastissima maria, & latissimè parentes terras, ubi intus à Deo illuminata cognovi diversissimas Provincias & Regna, atque in his infinitos homines variorum statuum, morum, legum, & sectarum, quæ omnia me Deus docebat per meos S. Angelos. Tandem, postquam perambulavimus universum mundum, ingressi iterum sumus eodem ordine celestem Jerosolymam, ubi prostratissimam Beatiss. Trinitatem, quasi in præsepio, quod bene fuisset executi ipsius mandatum, denuo accepimus sanctam ejusdem benedictionem.

Paupercula mea anima vehementer mirabatur, dicam melius, erat confusa perplexa, dicebatque intra se ipsam. Deus bone! quid magnus iste Dominus voluit significare, & indicare per hoc mysterium quē in finem mihi monstraverit tot homines in toto mundo, cum illo peragratissimè nihil videatur esse præstitum, quod cedat vel ad salutem animarū, sive ad gloriam ipsius met Dei? Quid prodest, quod videretur creaturas, quas Deus suā potentia condidit, suāque providentiā gubernat, duci in tam multiplices sectas? Non potui tibi perire, ubi in meo dubio securè figere pedem. Dum id expendere, vidi quā magnus ille Deus ac Dominus vocaret eam multitudinem Angelorum, cum quibus profecta fueram, dicendo: Veni.

huc Angeli mei, & dicite mihi, quid egeritis in hoc itinere & expeditione, ad quam vos misi: retulistisne aliquem fructum, & estisne affecuti aliquid boni pro salute animarum, ad gloriam meam? Sancti Angeli velut obmutescentes siluerunt, & hæserunt attoniti. Tum Divina Majestas, quæ videlicet intimè penetrabat mysticū illud silentium, ijs dixit: Ità est, Angeli mei, ità est, sicut vidistis; tot sunt impedimenta, quæ homines ex parte sua obijunt acceptando meo lumini ac doctrinæ; tantæ sunt ipsorum tenebræ, & cæcitas, ut, licet profecti sitis, ad illos permovendos & illuminandos, nec vos viderint, neque agnoverint: quin etiam vobis ipsis, propter eorum malam dispositionem, lumen vestræ facis, ad præluendum illis, est quodammodo extinctum, & apparet, quod eos videndo non videritis, atque agnoscendo non agnoveritis.

Deinde Divina Majestas ad me conversa mihi dixit: Veni huc, Anima, & dic mihi, quid egeris in ista expeditione, ad quam te cum Sanctis meis Angelis misi, quem fructum feceris in animabus: quomodo te erga illas gessisti? quid ipsis dixisti? quid tibi responderunt? Mirata tui interrogationem illius magni Dei, & pudefacta respondi: Mi Deus & Domine mi, nihil dixi, neque scivi aut intellexi, quid facere possem, quia nihil sum, nihil valeo, & nihil possum sine te. Bene est, Anima, dixit Dominus, causa hujus facti est mihi soli reservata, ad te non pertinet. Quod tibi nunc faciendum incumbit, & à me injungitur ac præcipitur, est, ut me instantè, & eo affectu, quem ego tibi suggeram, invoces, implorésque meam misericordiam: siquidem propter infinitam meam bonitatem, & immensam clementiam, ac dispositionem, quam tibi ad id dabo, remedium & salus illarum animarum, quas vidisti, in hoc versatur: atque idcirco tibi fuerunt ostensæ. Vade nunc in pace, & quiesce in me. Dedit mihi Divina Majestas suam sanctam benedictionem, & mei Domini Angeli me duxerunt ad meum angellum, ubi, ex quo hæc visio fuit finita, non cello pro illis animabus, quæ

mihi videbantur esse plurimæ, invocare magnum Deum nostrum. Ipse me exaudiat per viscera misericordiæ suæ, cum id tam parum merear, & sit benedictus in æternum Amen.

Animadvertendum est, non dicere Venerabilem Marinam, quod, licet peragraverit totum mundum, viderit omnes animas in eo existentes, sed phrasi, quæ communiter uti solemus, vocaverit infinitos homines, quos postea vocavit plurimos. Quia verò hæc Virgo ardens amore Dei & suorum proximorum, desiderabat conversionem totius mundi, tam Provinciarum Catholicarum ad penitentiam, quam earum, quæ tales non sunt, ad fidem; ostendit ipsi Deus dispersam, per totum orbem, magnam hominum multitudinem, quorum salutem æternam, per ipsius preces obtinendam, Divina Majestas, ex mera sua bonitate & misericordia, decreverat: quod ingens est privilegium, liberalius tamen, aut parcius multis Sanctis concessum, quos merita & gratia, per Christum Redemptorem nostrum, ad tantam perfectionis provexerunt sublimitatem, ut non solum ipsimet salutem superabundanter consequerentur, verum etiam suis precibus cooperarentur ad salutem alienam. In alia charta, quæ paulo post sequitur eam, quam modo retuli, sic Venerabilis Marina loquitur.

Fui quadam vice, post prolixam orationem, arctissime unita meo Deo & Domino. Hæc unio erat tam vehemens, ut existimarem esse impossibile, unquam ab ea dissolvi. Erumpebant ex anima, quasi cum impetu ebullientes, multi & ferventissimi affectus, licetque essent tot ac tales, nescio quâ ratione omnes in unum solum videntur coaluisse, cum in modum, ut sic dicam, quo hîc ex multis diversis floribus, vi ignis, prodit distillata unica compositio fragrantissimæ aquæ. Tum anima, velut ebria divino amore, revera non advertebat, quid diceret: videtur tamen explicuisse affectum, de quo loquor, proferendo, & sæpe iterando hæc verba: Mi Deus & Domine, nequit amplius id tolerari, nihil ultra fieri potest: ignosce Dilecte mi, nequit amplius id tolerari. Paupercula anima non potest à te separari, ignosce, nequit amplius id tolerari. Dominus Ma-

Hh 2 jecta-

jestatis audit, quod illi mea anima, ex ipsiusmet instinctu, dicebat, & singulari benignitate ac affabilitate me interroga- vit: Quid loqueris Anima, quid significant tua dicta? explica te, & expone mihi, quid velis dicere, dum ais: Nequit amplius id tolerari. Non, mi Domine & mi Deus, respondi ego, non potest amplius tolerari. Bene est, dixit Dominus, optimè te intel- ligo: mane modò in me, & quiesce. His à Divina Majestate dictis, me adverti quasi profundissimè immerfam in Divinum Es- se, cum summa pace, & quiete. Fui velut circumdata ab ea Divina magnitudine, tanquam intra quoddam palatium gloriæ, ubi nulla ad exitum patebat porta aut a- pertura. Ità mea anima diu fruebatur in- effabilibus bonis, quamvis inter illa re- visceret quidam sanctus timor, affectus a- manter humilis, & carens turbatione, qui æstimabiles ipsi & venerabiliores red- debat gratias, quas à suo Domino conse- quebatur.

Præterlapso hoc tempore me Divina Majestas denuò est allocuta, dicendo: Quid agis Anima? dormisne, & quiescis in tuo Deo? Expergiscere jam, atq; egre- dere modicum, & ascendes ad hanc im- mensam altitudinem, conferesque te ad altam speculam, & ex ea videbis, quod ti- bi ostendetur. Audiebam quidem Do- minum, sed videbatur mihi quasi impossi- bile inde egredi, ac tam altè ascendere, ideòq; Eiusdem Majestati respondi: quo- modo fieri potest, quod dicis mi Deus, & mi Domine? sum debilis, miserabilis, pau- per, & creatura indigna tantis beneficijs tuis: sum pulvis & cinis, sum nihil: quo- modo me vis exire extra tam arctam unio- nem, atque tam altè ascendere? quomo- do id potero facere? Poteris, Anima, di- xit Dominus, me adjuvante. Tum ego magis me humiliando, penitus me submisi Divinæ voluntati, protestando, me esse in- dignam ipsius ancillam. Venit ad me su- bitò quidam gravissimus ac superior An- gelus, & mirabiliter attingens plantam mei dextri pedis, me svavi violentiâ, & ex- peditiussimè elevavit ad quandam quasi speculam illius immensæ altitudinis. Inde

videbam universum mundum, qui tamen mihi totus videbatur vix exiguum esse punctum. Hic mihi Divina Majestas per altius lumen manifestavit suam infinitam potentiam, quâ cuncta creavit, & quo- modo omnia in ipsius conspectu sint au- mus. Cognovi, quòd facile alios milienis posset denuò condere mundos, cum inen- meris alijs creaturis, & qualiter omnium creaturarum esse dependeat ab infinita ipsius bonitate & providentia.

Omnia ista intelligebam, dum con- templerer mundum, & magnus ille An- gelus, qui me elevaverat, erat juxta me ve- lut innixus eidem speculæ. Videns autem, mihi nihil aliud præter dicta ostendi, con- verti me ad illum dicendo: Domine An- gele Majestatis, quid vis mihi significare, dum mihi ostendis hunc mundum, qui mihi non apparet major unico puncto? Respondit mihi, se id facere, ut hac visio- ne, & lumine habito, quod mihi à Deo communicabatur, ascenderem ad cog- nitionem Divinorum attributorum, ad- jecitque deinde: Prospice bene, Anima, ex hac specula, in qua es, & videbis distin- ctius atque clariùs hunc mundum, qui ap- parebat instar unius atomi. Feci ita, ac vi- di mundum clariùs & distinctius, videbam- que mihi non posse comprehendere totam ipsius magnitudinem. Quod videbam, & poteram assequi, erant infinita mala: peccata, abominationes, errores, nepe- tiæ, mendacia, fraudes, ac deceptions. Videbam hæc non singula seorsum, sed confusè, & ac si viderem apicem montis simul, eorūque innumerabilium montium. Indolui propterea vehementissimè, & fui summè afflicta, neq; scivi, quid aliud dicerem, quod etiam sæpe repetebam, quàm tantummodo: Mi Domine, & tu Deus, miserere, ac propitius esto populo tuo Christiano. Hæc me cura ad magnam defatigationem diu angebat.

Prædictus Sanctus Angelus me con- nuò duxit ad thronum Beatissimæ Tri- nitatis, ubi me humiliter prostravi. Ibi me magnus iste Dominus surgere, ac de- Nonne vidisti, quæ sit mundi corruptio, abominatio, & perversitas? quid tibi

detur? Respondi tota tremens: Mi Domine & mi Deus, miserere & propitius esto populo tuo Christiano. Bene est, dixit Divina Majestas, tanquam irascendo; & convertens se ad illum superiorem Angelum, qui me adduxerat, dixit illi cum magna autoritate: Apprehende arcum, & perge ad illam speculam, atque ejaculare inde sagittam ignis fortis & comburentis in mundum, ut ipsum destruas, disperdas, & consumas. Audiens id ille magnus Angelus (qui mihi semper ab initio videbatur esse amplius quam Angelus, ut, nescio quomodo, suspicarer, adesse ibi personatum Christum Dominum) prostravit se coram Divino conspectu, ac deinde provolutum in genua, & manifestantem se mihi, quis esset, ostentis vulneribus suorū factorum pedum, manuum ac lateris, vidi eundem Redemptorem, & dulcissimum Dominum nostrum, tanquam Hominem, exhibentem ea vulnera suo aeterno Patri, egisse advocatum nostrum, & instantissimè ac efficacissimè petisse ab illo magno Deo, ut per infinitam suam bonitatem, & per mortem, quam ipse pro genere humano fuerat passus, propitius esset populo Christiano, ejusdemque miseretur. Allegabat præterea incomparabilia merita suæ Sanctissimæ Matris (quam eo momento conplexi præsentem, quo illam nominavit) quasi illam monstrando suo Patri aeterno: & observavi, quod ipsam ineffabili teneritudine, & gravitate attigerit suā sacrosanctā manu. Hæc Celsissima Dominā etiam suas agens partes, pati humilitate & efficaciā instantè implorabat misericordiam.

Dominus Majestatis audiebat preces sui Sacratissimi Filij, & benedixit ipsius Matris, atque ostendens divinam suam indignationem aliquantum mitigari, permisit, ut interim suspenderetur pœna, quæ per illam sagittam destructricem erat executioni mandanda, & alloquens me de nuò mihi dixit: Quid tibi, Anima, de his omnibus videtur? dic mihi, quid tibi videtur. Ego rursus tremens, & profundè penetrans meam vilitatem, dixi: Mi Deus, & mi Domine, nihil aliud possum re-

spondere, quàm, conformando me cum petitione mei Domini Jesu Christi, & Sanctissimæ ipsius Matris, ut sis propitius populo tuo Christiano, secundum magnitudinem miserationum tuarum. Veni huc, respondit ille magnus Dominus, videorūne tibi bene facturus, si nullam haberem rationem justitiæ, & eam non exercerem? Ecce scias, quòd ira mea suum obtineat locum, non secus ac misericordia; & jam appropinquet tempus, quò purum & mundum triticum congregari oportet in horreum, atque paleæ sunt comburendæ, & in ignem projiciendæ. Cum tamen tantā commiseratione tangaris, ob castigandum à me mundum, esto generosa, cordata, & animosa, ad dicendum Gubernatoribus Reipublicæ, ut pro viribus corrigant errores à se in eo commissos, de quo ipsos aliàs per te commonefeci. His Domini verbis fui turbata, atque expavi vehementer, & prout potui, dixi: Mi Deus, & mi Domine, quomodo id vis ac jubes à me dici, cum scias, quòd ob animas illorum, qui præfunt Reipublicæ, malè dispositas, nihil fuerit curatum, aut præstitum eorum, quæ ipsis tuo nomine sunt insinuatæ, imò facta fuerint omnia contraria? Idè nunc absque dubio credo eventurum, & fieri poterit, ut quæ ijs dicam, existiment imprudenter ac ineptè dicta, quod nescio an ipsis etiam prodesset, & an non occasionem præberet magis irritandæ tuæ justitiæ. Sed neque, mi Deus, insuper video convenire tuæ gloriæ, & venerationi debite tuis veritatibus, ut despectui habeantur. Obsecro autem te & rogo, quàm humillimè ac enixissimè possum, per te metipsam, & per tuam infinitam bonitatem, ut tu illis id inspires, loquarisque ijs ad cor, quò faciant, quod dicis, ut ego ipsis intinem, & omnia dirigant ad tuam sanctissimam voluntatem, atque ad bonam gubernationem Reipublicæ Christianæ.

Tum Dominus Deus summā majestatem & autoritatem mihi dixit: Adverte Anima, non decet te mihi dare consilia, vel dicere, quid mihi sit agendum. quidve melius fiet: sed promptissimè obediendo

Hh 3 exe-

exequi ea, quæ tibi mandavero, & injunxero. Audivi objurgationem magni Domini nostri; deprehendi me ream; prostravi me coram Divino ipsius conspectu; rogavi illum, ut mihi ignosceret, dicendo: Mi Domine, ecce me indignam ancillam tuam, fiat in me tua sanctissima voluntas, & præcipe mihi quidquid volueris. Bene est, dixit Dominus, & non urfit me denuo ad intimanda, quæ mihi injunxerat. Interea fui modicum abalienata à sensibus, & ad me reversa me inveni in ea cœlesti Patria, ubi videbam ineffabilia bona gloriæ, defixis oculis animæ in illud Divinum Esse, quod me subito abripuit, sibi que tam arctè univit, ut penitus perdita nihil amplius de me sciverim. Ibi remansit pars mea superior, & inferiorem, dum tota mihi mirum in modum in anima & corpore videretur splendere, duxerunt Sancti ipsius Angeli ad suum angellum. Hic ad me rediens ex isto raptu, sum mirata opera & misericordias indicibiles Dei: natura verò fuit usqueadeo prostrata ac debilis, ut mihi tunc fuerit impossibile referre meo Confessario mysterium, quod mihi evenerat. Divina Majestas illuminet hanc miserabilem creaturam, ut assequatur ipsius veritates in via tam extraordinaria, quæ me ducere dignata est à primis annis meæ infantie. Deo gratias, qui in æternum sit benedictus. Amen.

Vix quidquam in via, quæ Deus duxit Venerabilem Marinam, ac etiamnum similes animas ducit, & ab exordio suæ Ecclesiæ ducebat, difficilius illis accidit & molestius, quàm dum se vident obligatas, ad commonefaciendos nomine Dei cæli Dominos, & Moderatores terræ. Occurrentibus primis occasionibus oritur difficultas ex eo, quod, cum omnis bonus spiritus singularem ingeneret animabus contemplativis circumspersionem, & specialissimum affectum, ut mundus ipsarum obliviscatur, nullamque habeat notitiam, quam ob causam rigidissimas sibi imponunt leges silentij, nè alijs manifestent divinos favores, quos consequuntur; quod, inquam, postea videntes se ab ipso met Deo obligari, ad proeundum velut in publicum, ut ejusdem nomine agant internuntias, tanquam cælo familiares, terribilem pa-

tiantur confusionem, insuperabilem tumultum, ac discrepantiam suarum rationum, quam experiuntur in intellectu, & intolerabilem conflictum, atque perplexitatem suorum affectuum. Quævis naturæ sanctæ metus, & repugnancia illas excruciat, ac si ea foret libera rebellio adversus mandatum illius Domini, cui satisfactura mille prodigerent vitæ. Aliunde vero qualemunque promptitudinem, quam hac in re sentiunt ad obtemperandum, judicant esse perversam propensionem, ad captandum vanum honorem, & conciliandum sibi opinionem sanctitatis. Tremant, si obsequantur, & extremè affliguntur, si secus faciant. Atque hic magis quam aliquam diu demon suas agit paries, excitat ipsi dubia, prætereaque diffidentiam de bono, quo agitur, spiritu. Si credunt, perfidat illis, quod sint faciles ad credendum, & perpetuis excogitata deceptionibus: sint autem proterva, & regent manus Divinæ misericordie, si fidem non adhibeant: adeo ut, quæ audientes divinum vocem fuerunt certissima de infallibili veritate eius, qui ipsas alloquebatur, dum exequi volunt mandatum, sui tractu illo clavo laniant, se in profundo interdum deprehendant pelagus tenebrarum.

Iste ex parte (omnia namque dici nequeunt) est huiusmodi animarum status, in primis occurribus, seu primis & casualibus, quibus illas Deus suas facit internuntias. Non minus afflicto, quin imò magis ac magis agitur, dum ipsis talia à Deo per decursum via præcipiuntur. Singula, ad quæ detrahenda denuo obligantur, omnium præteritorum ad complecturur difficultatem: quandoque autem, etiam si prædicta confusio (eo quod magis adsit lumen, & præsentius) cesset, duplicem tamen difficultas in executione. Jam non solus timor illis negotium facit, sed magis insuper experientia, quam parum suis præstant admonitionibus: parè præterea addit fides earum revelationibus, quas, qui hominior est, & civilior, vocat bonos affectus, & zelum sanctum, destitutum nihilominus notitiâ negotiorum, quæ à Proceribus & Censoribus intimius perspicuntur: alij autem tantum appellant timores muliebres: sed dicunt se somnia, ac debiliū caput exercere: illi sive animarum dolosarum fictiones, præ-

lusiones diaboli, optantis hac viâ impedire, quæ ad præcipuam DEI gloriam, & Reipublicæ Christianæ emolumentum Gubernatores, adhibitis ex singularis prudentiæ dictamine medijs, neque sine sapientis iteratis consultationibus, decernunt. Omnes autem (etiam viri Religiosi, ac timentes Deum) denique concludunt, regimen publicum instituendum esse juxta modos, & regulas ordinarias, nobis à Deo relictas, non quasitis extraordinarijs vjs privatarum revelationum, quæ sunt plurimum obnoxia deceptioni illius, à quo examinantur, & aptæ ad precipitandum una illum, qui eas sequitur. Hac igitur experientia, quod videant fieri injuriam Divinæ veritati, summopere has animas remoratur, quæ submississimè venerantur suum Dominum. Accedit, propter ardentem amorem, quo feruntur erga suos proximos, ingens timor, nè si Gubernatores multiplicent contemptum similium admonitionum, multiplicentur tantum æquissima cause Divinæ indignationis, & nè, dum ipsa optant, intimando quod illis fuit injunctum, videre, ut, ad placandum & exarmandum Deum, admittatur, si id annuntietur, propterea tamen quod spernatur, occasionaliter accelerent pericula divinæ vindictæ. Istam existimo fuisse unam ex majoribus, & gravioribus crucibus, quas Venerabilis Marina sustinuerit, quod collegitur ex aliquot epistolis, quas scripsit ad suum Confessarium, & penes me habeo.

Non est hujus seu loci, seu argumenti, ostendere Consiliarijs, & Præsidijs Rerum publicarum, quomodo se in hac materia gerere debeant: non satisfacere tamen muneri meo, nisi ad prædicta intelligenda, & ea quæ deinceps dicentur, breviter indicarem periculum, quod in ejus usu incurri potest. Adverto in primis, æquè secundum se malum esse & noxium regimen, quando mendacia, ac doli fraudulentarum personarum, vel illusarum, admittuntur pro divinis revelationibus, atque est, dum spernuntur veritates Dei, manifestata personis verè sanctis, & missis ab eodem magno Domino, ac se essent somnia, vel fabule. In primum abripiuntur quidam Gubernatores præditi genio facili & indiscreto, quamvis ad dicto pietati, tantòque violentius, quantò tam illi, quam ipsorum Confessarij, quibuscum consultant de revelatione, sunt magis, prout vo-

cantur à mundo, devoti, quam prudentes ac docti, multumque habent simplicis cujusdam pietatis, & propè nihil doctrinæ, atque experientia. Qui sunt hujusmodi, omnia mirantur, credunt omnia, & omnia approbant. In alterum se Gubernatores, qui sunt duri ingenij, nimium astuti, & modicè propensi in pietatem, precipitant eò confidentius ruentes, quò eorum Confessarij, & in similibus materijs consiliarij, fuerint doctiores viri, & qui ordinarij duntaxat præditi virtute, vitamque agentes Christianam, toti sunt in evolvendis Authoribus, perlustrandis, & conscribendis libris, expertes autem orationis solitarie, ac diuturnæ cum Deo conversationis. Tales sua studia solent comprobare, vertendo in jocum divinas admonitiones: appellant beatos, qui eas approbant, non tamen credunt, nisi quod experiuntur, fortasse quia non possunt tolerare, quod ipsis, quamvis opinione suâ, vitam ducant probam, tot in obsequium Ecclesiæ, ut illi ajunt, exantlando studia ac labores, non manifestentur, quæ Deus docet quempiam clausum & ignotum Religiosum, aut aliquam latentem in angulo anciam.

Adverto secundo, Dominum Deum non minùs nunc esse liberalem erga suam Ecclesiam (imò tanto munificentior, quantò illam magis amat) quam fuerit olim erga synagogam: atque cum in hac præter publicos Prophetas (quibus modo opus non est) habuerit quasdam personas privatas, uti constat ex sacro textu, intimè charas, per quas pro sui populi solatio aliqua proficua dabat monita, æquò esse, ut credamus, quod in lege gratiæ animas habeat dilectissimas, quibus se communicet, & per quas populo, quem longè ampliore prosequitur amore, necessarias interdum submittat admonitiones. Tales fuerunt nonnulli sancti, & Sancta præterlapsis temporibus, etiamque nostris, quorum revelationes hodieque veneramur impletas, tamen, dum viverent, non caruerint molestiâ, ortâ ex obmurmurationibus, quibus drevexabantur.

Supposito, rem istam & materiam tanti esse momenti, bene considerent Gubernatores, quomodo se gerant in ea examinanda. Nam, ex quo meo judicio, licet tales persone tantam sentiant difficultatem, ut dixi, in dandis his monitijs, & patefacienda sua revelatione, non minor

minor est illa, quæ cuilibet se offert Gubernatori (præsertim ab initio, priusquam exploratus habeatur nuntius) ut prudenter possit ac debeat admittere, vel rejicere hac monita. Nec video, quid amplius indigeat cælesti lumine, quod instanter à Deo petendum est & implorandum, cum sincerissimo desiderio debite exequendi injuncti officij, ad majorem gloriam ejusdem magni Domini. Id solum dicere possum, revelationes, quæ prætulerint nomen Venerabilis Marinae, prudenter esse admittendas. Erant personæ notoriè sanctæ certitudine morali, quæ in hoc genere potest haberi; sunt approbatæ & examinatæ à viro, qui fuit unus ex doctissimis, peritissimis, & sanctissimis,

quos nostra ætas viderit, Venerabili, inquam, Patre Ludovico de Ponte. Erant, ut pote præfecta à Deo, admonitiones adaptatæ temporis, supra modum seria, prorsus à privato commendo immunes, prudentissima secundum humanam rationem quoad præsentia, quæ complectebantur; comprobata quoad futura, quæ promittebant, aut comminabantur. Novit cum universa Hispania, eas, quæ data in gravissimis casibus ab hac Virgine, sunt acceptatæ, exactissimè fuisse impletas. Deus largitur gratiam Magistratibus, nè in ejusmodi visionibus errent: nos autem revertemur ad nostram historiam.

(H)

CAPUT IX.

Charitas, quâ Venerabilis Marina oravit, ac laboravit pro fortunato Hispaniæ statu.

Qui ab hujus libri principio legit sanctos affectus, quibus venerandum & capacissimum cor istius Virginis, omnes mundi complectebatur, tam Catholicorum, quam Infidelium nationes, ut instanter orando divinum ipsis imploraret auxilium, applicatis in hunc finem afflictionibus, & cruciatibus, quibus à Deo exercebatur; non poterit mirari quòd se perquam sollicitam exhibuerit erga Hispaniam suam patriam, magnamque ejusdem gesserit curam. Sanctitatem Justorum mirè exornat grati animi significatio, dum præcipuam debite gratitudinis obligationem agnoscunt esse eam, quam contraxerunt erga natale solum, ubi primum sunt in lucem editi, tanto magis solliciti, ut illi satisfaciant, quanto melius intelligunt, quòd Divina Majestas speciali providentiâ, per omnes Orbis Provincias derivavit origines & incunabula suorum amicorum, ut in singulis reperiret pignus sui amoris, à quo alliceretur & inclinaretur, ad profundendas suas gratias in multos, propter paucos ibi à se electos. Benedictus sit in æternum hic magnus Dominus, qui adeo liberaliter tot per Hispaniam distribuit insignes virtute viros, tot heroicâ conspicuas sanctitate feminas, ut vix in ea sit Regnum, quod non

in cælo præclarissimos numeret filios, qui sub ætate firmissima fuerunt columna Ecclesiæ. Referemus igitur deinceps per aliquot capitula, quid Hispania debeas huic suæ prodigiosa filie, gratias, quas per ipsam à magno Deo nostro & Domino obtinuit. Insistendo autem, quoad fieri poterit, ordini temporis, præsentis capite comprehendam, quacunque evenerunt anno faccentesimo vigesimo quinto. Venerabilis Marina sic incipit.

Præterlapsâ die Sabbathi, quæ festiva Martij, dicata Angelo Custodi, mihi prodeuntè ex munitissimo castello (quod uti mihi fuit indicatum, erat symbolum immensæ Esse, & Omnipotentie Dei) innumerabilem Angelorum multitudinem deputatam ad custodiam hominû. Hunc ordine geminato, & unius ducem agens Sanctus Archangelus Michael, alterius vero Sanctus Archangelus Gabriel. Omnes elegantissimè armati explodebant per intervalla quoddam genus scloporum, quorum sonus non offendit, sicut ille qui sonat, imò, quod aliàs dixi, est fructus, & gratissimus auditui animarum, quæ eo non solum agnoscit harmoniam celestem, verum etiam laudes Dei. Hanc vocem claudibat pulcherrimus, omnibilibus superior Angelus: & significatum est